

“El gos de teràpia treballa l’empatia i les emocions per a connectar amb el pacient”

NATÀLIA GABARRÓ LLATGE (TORTOSA, 1980)

Psicòloga i educadora canina. Formadora de gossos de teràpia. Experta en modificació de conducta en persones i gossos.

Com es passa de la psicologia humana a la psicologia canina?

En realitat no som tan diferents. Les tècniques de modificació de conducta tenen punts en comú. Al final es tracta de saber gestionar les emocions.

D’entrada pot sorprendre.

Cada vegada s'utilitzen més els gossos en teràpies amb persones. Els gossos tenen emocions i empatitzen amb el pacient. Si entens la psicologia humana, la canina no se’n va de molt.

Com va arribar a l’educació canina?

A través de la meua gossa Índia, que vaig adoptar de la protectora. Tenia molt mal caràcter. Mossegava, revolia tota la casa. Vaig buscar fins que vaig trobar els professionals de Takoda. En un parell de sessions van canviar-li la conducta.

La seua gossa va passar de pacient a gos de teràpia.

Avui ja està gairebé jubilada però ha ajudat molts xiquets amb problemes d’hiperactivitat.

De quina manera ajuda el pacient un gos de teràpia?

No tots poden fer-ho. Han de ser especials, educats per a ajudar persones amb algun tipus de problemàtica. Estan entrenats per a fer que la persona millori dins del seu procés terapèutic.

Posi-me’n un exemple.

A una persona amb mobilitat reduïda, el fisioterapeuta dissenya un seguit de moviments i el gos es-

“Amb un xiquet que tenia problemes de parla, la família no sabia què fer. Vam portar-li el gos de teràpia i van connectar de seguida. L’animal esperava les seues ordres. I així és com el xiquet va arrencar a parlar”

devé font de motivació, ajudant-lo en els seus exercicis, tirant la pilota... En una persona claustrofòbica, el pacient comença a perdre la por a l’ascensor acompanyat pel gos.

Cada patologia requereix un tipus de gos?

Hi ha persones amb problemes psicològics, de mobilitat, d’aprenentatge... Depenent de la persona i el problema escollim un gos o un altre. Per exemple, en infants molt actius necessites gossos enèrgics, que requereixen ordres constantment.

Algún cas especial en què la teràpia canina haja estat clau?

Molts. Però recordo un xiquet amb problemes a la parla. D’uns 9 o 10 anys. La família i els professors ja no sabien què fer. Vam portar-li el gos i van connectar de seguida. El gos esperava els seus senyals per a fer coses. El xiquet va entendre que si no agafava la iniciativa, l’animal no es movia. I així va arrencar a parlar.

Quin és el gos de teràpia ideal?

No és una qüestió de raça. Han de tenir bon caràcter, aguantar bé la pressió i adaptar-se a entorns diferents.

No és una qüestió d’estímul resposta.

Abans es tenia una percepció molt conductista del tracte amb gossos, sense tenir en compte les seues emocions. Els eduquem a través del respecte, defugint el càstig.

Qui demana les seues teràpies canines?

Entitats que treballen amb patologies concretes, particulars, a través del boca-orella...

Molts propietaris de gossos amb prou feines els posen el xip. Costa creure que els porten a

teràpia.

Ho fan quan mosseguen, són porucs o els fan malbé la casa. Quan passa això, ens troben de seguida.

És un mètode reconegut?

Hi ha formació universitària. I alguns hospitals ho estan incorporant en les seues teràpies. Però caldria una regulació perquè és una tècnica poc valorada encara.

Vostè també és formadora de docents per a alumnes amb problemes de conducta.

Participo en un programa de prevenció de salut mental en què treballem l’autoestima, la imatge corporal, els prejudicis i estereotips, la millora del clima a l’aula, l’assetjament homofòbic...

Precisament, vostè és una de les veus del col·lectiu LGTBIebre. Les denúncies per homofòbia no paren de créixer.

Això s’explica perquè hi ha una major visibilització del problema. Per contra, que este col·lectiu siga cada dia més visible fa que cresquen les agressions.

Cal continuar conscienciant els jòvens.

Els jòvens són els que ho tenen més clar. Nosaltres treballem amb diferents col·lectius com policies, professionals de la salut, l’educació i l’esport. Com més informació, menys prejudicis.

També ha participat en el programa de prevenció de trastorns alimentaris. Continua sent un problema social important?

Se’n parla menys, però continua existint. Tenim molta pressió pel físic, sobretot en els adolescents. Però el pacient també canvia. Ara hi ha nois jòvens, també hòmens adults, amb vigorèxies. Es veuen poc musculats i abusen del gimnàs i altres substàncies.